

« تیگه یشتن له خوشه ویستی خودا بو تو »

پییان بلی

خۆشتم

دهوین

جو ییس مایر

« تیگه یشتن له خوشه ویستی خودا بو تو »»

پییان بلی خۆشتم دهوین

جو ییس مایر

Tell Them I Love Them, by Joyce Meyer, Kurdish Kalhori

© 2025 by Joyce Meyer

P. O. Box 655 Fenton,
Missouri 63026

بڼيان بلئ خوښم دموين, جويس ماير, كردى كلهرى
حق تاليف © ٢٠٢٥, جويس ماير

لیست

- پیشہ کی ۵
۱. خودا توی خوشدہوئیت! ۷
۲. ئایا من بھس باشم؟ ۱۳
۳. خوشہویستی پہیوہندییہکہ ۲۱
۴. خوشہویستی و متمانہ و ئیمان ۲۷
۵. نازادی لہ ترس ۳۳
۶. خوشہویستی بلآودہبیتہوہ ۳۷
۷. خوشہویستی خودا دہتگورئیت ۴۱

پیشہ کی

من باوہرم وایہ مروّف له ہموو شتیک زیاتر پیوستی بہ وحی شہخسی
خوشہویستی خودا ہعیہ. ئم و محییہ دہوانیت بناغہی ژیانیکی سرکہوتوو
بیت کہ ہموو مسیحیک دہبی ہیبی.

نیمہ پیوستمان بہ «زانست» نییہ بؤ ئوہی له خوشہویستی خودا
تییگہین، بہلکو ناشکر اگردنی دل تہنہا رّوحی القدس دہوانیت پیمان بدات و
نہمہش کاتیک روودہدات کہ سرنجمان لہسر خوشہویستی خودا بیت. با
لہ ژیماندا رچاوی خوشہویستی ئو بکہین و لہ ریگہی قسہی نووسراوی
ئو و لہ نوژدا بہدوای ئم و محییہدا بگہرین.

تارادہیک ئاسانہ ئو راستییہ قبول بکہین کہ خودا ئوہندہ جیہانی
خوشویستووہ کہ عیسای ناردووہ بؤ ئوہی لہ پیناو گوناہی ہموواندا
بمریت. بہلام کہمیک قورسہ باوہر بومہ بکہیت کہ خودا ئوہندہ خوشی
ویستوی کہ ناچار بوو عیسا بنیریت بؤ ئوہی بؤ تو و تو بہ تہنیا بمریت،
تہنانتہ ئگہر تو تاکہ کہس بیت کہ لہسر زہوی بڑیت.

دوای سالانیک لہ بوونم بہ مسیحییہکی ناومید، بریارمدا خوشم بویت.

ټيگه‌يشتن له خودا خودا خوښه‌ويستی خوې به شيوه‌يه‌کي موعجزه‌ناميز
بۆ من ئاشکرا کرد له ريگه‌ي رۆحي پيروز موه ئهم ومحييه کاريگه‌ري
له‌سهر هموو ژيانم هه‌بوو و په‌يوه‌ندی مني له‌گه‌لیدا به ته‌واوي گوري.

باوهرم وايه نه‌وه‌ي له‌م کتبه‌دا ده‌خويننه‌وه، ټيگه‌يشتنه‌کي نویت
پنده‌بخشیت له خوښه‌ويستی خودا بۆت. هه‌روه‌ها باوهرم وايه تينوټيه‌کي
نوټان پنده‌بخشیت بۆ ئهم ومحييه که‌سييه. هانتان دده‌م که کتبه‌که به هنيواشي
وه‌ک کتبه‌ي دهرسي بخويننه‌وه و بير له‌و نايه‌تانه بکه‌نه‌وه که ئاماژه‌يان
پيکراوه، دواتر باوهر يکتان بۆ دهرده‌که‌ويت که له لاپه‌ر مه‌کانی داها‌توودا به
وردی باسی ده‌که‌ين.

من به خو‌به‌زلزانی ئهم کتبه‌ي پيشکه‌شتان ده‌که‌م، دهرانم به‌بئي خودا من
هيج نيم و ئهم ومحي و ټيگه‌يشتنه له خوښه‌ويستی خودا به‌بئي نيعمه‌تي ئهو
نه‌ده‌کرا.

بهشی یهکهم

خودا توی خوشدهویت!

«چونکه خودا ئهونده جیهانی خوشویست تا کوره تاقانهکهی
خوی بهخشی، تا هرکهسیک باوهری پیی ههبییت لهناو
نهچیت بهلکو ژبانی ههتاهاهایی ههبییت.»

— یوحنا ۳: ۱۶

خودا خیزانیکی دهویست، بویه ئیمه‌ی دروست کردوه بۆ ئهوی مندالی
ئهو بین. ئهو نایهویت وهک مندال رفهتار بکهین، بهلکو دهیهویت ئیمه
وهک کور و کچی خودا رفهتار بکهین، پشتی پیی بیهستین، متمانه‌مان پیی
ههبییت، خوشمان بویت و ریگه‌ی پییدمین که خوشمان بویتهوه خودا دهیهویت
متمانه‌مان پیی ههبییت و روو له ئهو بکهین. ههروه‌ها دهیهویت پهیه‌ندییهکی
شه‌خسی له‌گه‌ل هه‌ریه‌کی‌کمان ههبییت.

زوریکی له ئیمه له نایه‌ته‌که‌ی سه‌رمه‌ه به مانایه‌کی زور گشتی تیده‌گه‌ین
و له دلی خۆماندا بیرده‌که‌ینه‌وه، «به‌لێ، ده‌زانم که عیسا باسی ده‌کات.
له پیناوی دونیادا گیانی خوی به‌خت کرد. به‌لام «جیهان» تعنیا به‌ مانای

ئهو كومه له خهلكه فراوانه نبيه كه عيسا ژيانى خوى له پېناودا بهخشيوه؛
ژيانى خوى له پېناو همر يهكېك له نيمه بهخشي. ئهو له پېناو تودا مرد
ئهگمر تو تاكه كهسى زيندوو بوپتايه تنها له پېناو تودا. له پېناو تودا بهرگه
ئهو ههموو نازار و ناخوشييهى گرت. بههوى توره زور خوښى دهوييت،
پياوى خودا به خوښهويستتپهكى ههتا هتايى خوښى دهوييت. (ارميا ۳:۳۱)

روژېك له كاتى شوڤفريدا خودا قسهى لهگهل دلم كرد و وتى جويس تو
وهك سئوى چاوم خوښهويستت يهكسهر شهيتان هاته ژووروه و وتى باشه
ئهمه شانازى نبيه؟ بهراى تو كئييت؟ بويه له دلى خودا گوتم ئاى نهدهبوو
وا بېرېكههموه.

ههنديك جار ئهستهمه قبوولى بكهين كه نيمه ناوازمين و همر يهكېكمان
خاوهنى ديارى و توانا و بههرهى ناوازمين. بهلام راستتپهكه ئهويه كه
همر يهكهمان كهسايهتتپهكى جياواز و ناوازميه كه باوكى ناسمانيمان دروستى
كردوه. خودا فرمچهنى خوښهوييت، بويه نابيت هست به خراپى بكهين
ئهگمر جياواز بين لهو كهسانهى دهيانناسين.

له كاتيكدا بېرم لهوه دهكردهوه كه خودا به دلم چى گوتوه، وينهى ژنيكم
بينى كه له دوكانىكى ميوهفروشدا له تهنشت سبهتهيهك سئو وهستاوو.
سهرى سئوهكان دهكات و باشترينيان دمدوزيتهوه، پاشان دهستى دريژ دهكات
و هلهئيدهگرېت بويه تيگهيشتم كه پهيامى خودا ماناى ئهوه بوو كه من وهك
ئهو باشتريين «سئو» بووم. من ئهو سئوه تايهتتم له رووكهشدا پهنگه ئهمه
راست نهبيت، بهلام له راستيدا خودا بهم شئويه سهرى همر يهكېكمان
دهكات. بئگومان

مهبهستم ئهوه نبيه خودا پېت بلېت تو كهسئىكى كامليت و ئهوانى تريش

نین، بهلکو مهبستم ئهویه که خودا دهیهوئیت پیمان بلایت که هر یهک له ئیمه بوونیکه ناوازه و تایبته. ئهمه له قسهی ئهودا نووسراوه و ئهم وشیه بو ههمومانه. تو سیوی چاوی خودای.

من نهمتوانی ئه شته قبول بکهم که خودا ههولی پیم دها و ههستم به تاوانباری دهکرد که بوچوونیکه وا باشم لهسهر خوم ههبوو دواي چند روژیک، کتیبی پیروزم کردهوه و چاوهکانم کرایهوه.

ئایهتی ههشتمی مزمو ۷۱ کهوته خوارهوه: «وهک سیوی چاوت بمهیلهرهوه؛ وه له سیبهری بالهکانندا بمشارهوه» له دلی خودا گوتم: «ئای چهنده نایاب، ئهوا بهراستی وهک سیوی چاوی خودام.» بو ماویهکی زور هر کاتیک بیرم لهم بابهته دهکردهوه، ههستیکی تایبتم پیدههات.

له دلی ههموو مروقهکاندا، ههزیکه بههیز ههیه بو خوشهویستی. خودا بهم شیویه ئیمه دروست کردوه. زور کس پیمان وایه خودا جیهانی خوشدهوئیت و ههروهادهزانن که خودا عیسای خوشدهوئیت، بهلام بهسهختی باومریان بهوه ههیه که خودا به شیویهکی شهخسی خوشی دهوین. بهلام قسهی خودا فیری ئهوه دهکات که خودا ئیمهی خوشدهوئیت بهقهدهوهی عیسای خوشدهوئیت» چونکه باوک کورهکهی خوشدهوئیت و ههموو ئهو کارانهی که خوی دهیکات نیشانی دهدات و کارهکانی گهورمتر لهمانه پيشانی دهدات، بو ئهوهی ئیوه سهرسام بن.» (یوحنا: ۵: ۲۰)

خودا لیره دهلائیت: «من ههموو ئهم کاره گهورانه له ریگهی عیسا و شته گهورهکانهوه دهکهم بو ئهوهی ئیوه وروژینم» (پرونکر دنهوه) نووسهری خودا دهیهوئیت بهم شیویه سهرسامان بکات بو ئهوهی خوشی و شادیمان بو بهئینیت

نيمه نهم نايه تانهی کتیبی پيرو ز دمخو نيننه وه به لام زور جار هست به کاره کانی خودا ناکهين.

نيمه نابينه نهم شتهی که نهم دهيويت بؤ نيمه و له ريگهی نيمه وه بيکات. خودا دهيويت نهم کاره گهورانه بينين که له ريگهی عيساوه دهیکات و دواتر باو مرمان به وه ههبيت که نهم به نياز له ريگهی نيمه وه کاره گهوره کان بکات، «نهم کارانهی که من نهنجامی دهم، نهم کارانهی که من نهنجامی دهم، نهميش دهیکات، چونکه من دهچمه لای باوک.» (يوحنا ۱۴:۱۲)

خودا ههمو روژیک کاری گهوره بؤ مروفه کان دهکات، چونکه خوشی دهوټين، به لام نهمان درک بهم شته ناکهين و ته نانهت ناتوان بيناسنه وه، ههمو روژیک که خور هه لډيت بؤ من و تو گولی رهنگاو رهنگ و جوان دهگوليت بؤ نهمهی دلې نيمه رازی بکات. شونينکه که نيمه تييدا نيسته جيبين و چيز و مرده گرین له سهرمتای ژيان بهشی يه که مدها ده بينين که خودا دهسه لاتې به مروف داوه و ريگهی پنداوه ههمو سهرچاوه کانی زهوی بؤ خز مه تکر دنی خودا و مروف به کار به ټينت.

کاتیک له ومرزی خویدا باران دهباريت و له ومرزی خویدا بهفر دهباريت، بؤ تو دهباريت. خودا ههنگاوه کانی توی پتهو کردوه و ههميشه چاوديريت دهکات.

له دووباره کردنه وهی کتیبی تننيه ۷:۹ دا نووسراوه: «کهواته بزانت که يهزدانی پهرومردگارتان، نهم خودايه، خودای دلسوزه، که پهيمانی خوښه ويستی خوی له گهل نهمانهی خوشيان دهويت و فرمانه کانی دهپاريزن، تا هزار نهمه دهپاريزيت.»

خوښه ويستی خودا بؤ نيمه نهمه دی و بی مرجه. زوریک له نيمه پيمان

وايه خودامان به ههله و ههلهكان ماندوو كردوو، بهلام خودا ليمان بيزار نابیت ئیمة ناتوانین و له خودا بکهین خوشەویستیمان بوەستینیت. بهلام خوێ خوشەویستییه.

ئەگەر پێت وایه کەسێکی خراپیت بۆ ئەوەی لەلایەن خوداوە خوشەویست بیت؛ تۆ به ئەوای هەڵەیت. بیریەک زۆر قوول نییه بۆ ئەوەی خودا دەستی پێ بگات و لێی دەر تبهینیت. خودا پلانی هەیه بۆ زیندوو بوونەوت. خودا نەک هەر له گوناھەکانت خوش دەبیت کاتیک داوای لێدەکەیت

بەلکو لەبیری دەکات و دەیکاته دور له تۆ وەک چۆن رۆژەلات له رۆژئاوا دورە. (مزمور ۱۰۳: ۱۰-۱۴)

لەوانیە بانییت «عیسام له دلماً قبول کردوو و خوشم دەوئیت» بەلام پرسیارەکم بۆ تۆ ئەویە «تاچەند باوەرت وایه خودا توی خوشدەوئیت؟»

خوشەویستی هەمیشەیی و بئێ مەرگی خودا هەر چەندە پەيامێکی سادەیه، بەلام ئەو بناغەیه کە دەبیت له ژياندا دابنیت بۆ ئەوەی بتوانیت له باقیەکەیی تیبگیەت باوەرم وایه ئەمە دەبیتە سەرمای پڕۆسەیی چاکبوونەوه له ژيانماندا.

هەرچەندە فیربوویت، چەندە به سەختی خویندوویت و چەندە بەدوای خودادا گەراویت، ئەوا پێشکەوتنێکی زۆر له پەيوەندیت لەگەڵیدا بەدەست ناهینیت ئەگەر نەتوانیت قبوولی بکەیت کە ئەو به نازادی و له دەرەوی خەیاڵت خوشی دەوئیت. ئیمة له ریگەیی ئیمانەوه له خوداوە وەریدەگرین، بەلام هەمان ئەم ئیمانە له ریگەیی خوشەویستییهوه کار دەکات. (غلاطیان ۵: ۶)

کەواته تا خوشەویستی خودا قبول نەکەین، ناتوانین هیچی تر وەر بگرین.

هەر وەها خوشەویستی خودا و امان لێدەکات بەئێ ترس بژین

(یه که م یوحنا ۴:۱۸) کامیان زور گرنه بۆ چیژ و مرگرتن له ژیان و
گه‌یشتن به شوینی کوتایی ئایا دمه‌ویت ئەم خۆشه‌ویستییه و ه‌ریگریت؟ ئەم
خۆشه‌ویستییه بۆ فرۆشتن نییه و توش ناتوانی
له به‌رامبەر کاره چاکه‌کانتدا بیکره.....تەنها قبولکردنی و قبولکردنی
و تەنها قبولکردنی.

زوریک له ئیمه دتوانین باوهرمان بهوه ههبت که خودا ئیمه
خوښدوئیت، بهلام تا ئهو کاته هیچ ههلهیهکمان نهکردبیت زوربهی
مروقهکان خوین خوښ ناوئیت، بویه وا بیردهکهنوهه که خودا ناتوانی
زور سهرسام بیت پېیان، بهلام قسهی خودا دهئیت «مروڤ کتیه که تو
ئاگاداری ئهو بیت؟» (مزمور ۸: ۴) ئیمه دروستکراوی خوداین و ئهو ئیمه
خوښدوئیت بهبی هیچ هوکاریک. ئهو خوښهویستییه (یه که م یوحنا ۴ : ۱۶)
وه ئیمهی خوښدوئیت چونکه دهیوئیت ئیمهی خوښ بوئیت.

خودا توی خوښدوئیت. نهگهر ههول بدهیت وهک کهسیکی تر بیت و
بهردوام رکابهری کهسانی تر بکهیت، ئهوا دهبته مروڤیکی بیدهسهلات.
ههبوونی ئهم ههلوئسته دهرهت دمدات به شهیتان که پئیت بلئیت تو بهس باش
نیت، بهلام لای خودا گرنگ ئهومیه که نابئیت بهس باش بیت. عیسا بهس باشه
بۆ تو. سزای گوناوهکانت دا و ئهو سزایهی که شایهنی تو بوو وهریگرت.

ئینجیل کتب مقدس دهئیت نهگهر عیسا ئهونده خوښی ویستوی که
له پیناوتدا بمریت، ئیستا که به خوینی ئهو راستودروست بوئیت، چهنده
زیاتر خوښی دهوئیت؟ (رومیان ۵: ۸-۹) ئهونده خوښی دهوئیت ههلهکانی
روژانهت دادهپوشئیت و له ههموو ناروهایهک پاکت دهکاتهوه.

لیرهدا نمونهیهک بهکاردهئینم بۆ ئهوهی روونی بکهمهوه که چون بیر
له تیروانینی خودا دهکهمهوه بۆ ههله و شکستهکانمان

هنجامدانی کاری مالهوه کاریکی زوره، ئهونده دایکی خوښدوئیت
به جوړیک دهیوئیت یارمهتی بدات، بویه سهئلیکی بچووک ئاو دمدات و
به ههله پهنجرهکه به کراسه نوییهکهی دایکی پاکدهکاتهوه لهبری توزباز
پهنجرهکه به باشی دهرپتهوه پاشان ههندیک کاغزی تهوالئیت وهردهگرت

و په نجره که وشک دهکاتوه.

بېگومان نه نجامه که یې نهو ميه که شووشه که پيستر دهنيت و کچه که کراسه نوپه که یې دايکی تیکده دات. به لام دپته لای دايکی و به دهنگی شیرين و مندالانه یې خوی ده لیت: «دایکه، دایکه، په نجره کهم شور دوه. کار یې باشم بۆ تو کر دوه دایه خوشم دهو یې.»

دایکی مېهر مېان بم شپوه و ه لامي ده داتوه: «نای چ کار یې نایاب بوویت و به راستی سو پاسی یار مه تیت ده کم.» پاشان کاتیک منداله که یاری دهکات، قهر بووی فساد یې خوی دهکاتوه. پاشان هانی دات که جاري تر سره تا پر سيار له دايکی بکات که ده توانیت چی بکات بۆ یار مه تیدان فیری دهکات چۆن به باشی نهو کاره بکات.

نهميه که خودا له گهل نيمه دا دهکات بۆ نهوانه یې خودا يان خوشدهو یې و به پي مېهسته که یې بانگراون، ههمو شتهکان پیکه وه کار ده کم بۆ چاکه (روميان ۸: ۲۸) نه گهر شتهکان به باشترين شپوه نه نجام بدهیت که ده زانیت چۆن، ده توانیت نه م به لپنه بکه یته هی خوت. نه گهر داوای لی بکه ییت، نهو ده توانیت و یار مه تیت دات له سر نه م ریگایه، نهو ده تگوریت بۆ هاوشپوه یې خوی، له شکومنديپه وه بۆ شکومنديپه کی گهر تر

— دووم قرن تیان ۳ : ۱۸

«چونکه نهو کسه یې خودا نار دويه تی قسهکانی خودا ده لیت چونکه خودا روچی به پيوانه پینادات، باوک کورمه که یې خوشدهو یې و ههمو شتیکی

له كتيبي اشعيا بهشي ٥٣ باس لهوه كراوه كه عيسا گوناهاههكاني لابر دووه و عهيب و ههلههكاني ئيمه ي گرتة ئهستو، (كه شهيتانيش نايمويت تو له مهحكوم كردن ئازاد بيت).

بۆچی؟ چونكه نهگهر خوت مهحكوم بكهيت، چينتر ناتواني چينز له خوشهويستي خودا وهر بگريت. ههست كردن به سهركونه كردن له خودا جيات دهكاتهوه و ناهيائيت چينز له نامادهبووني ئهوه وهر بگريت و دهبيتته هوي ئهوه ي لهبري خودا سهرنجت لهسهه خوت بيت.

له ژير باري مهحكومهوه بينه دهرهوه و باوهر بكه كه كاتيك خودا دهائيت نيعمهتهكه ي بهسه بو داپوشيني گوناهاههكانت، قسهكه ي راسته. نيعمهت و ليخوشبووني خودا ديارين بو ئيوه. ئهمر و چينز لهم ديار يانه وهر بگهه.

بهشی سییهم

خۆشهویستی په یوه ندییه که

«کهواته ئیمه ئهو خۆشهویستییه مان ناسیوه، تیگهیشتوین، ناسیوینه تهوه، ئاگاداری بووین و متمانه مان بهو خۆشهویستییه همیه که خدا بۆمان همیه پابه ندین پنیه وه، باوهرمان وایه و باوهرمان وایه که خدا خۆشهویستییه و ههر که سیک له خۆشهویستیدا بمینیتته وه له خودادا ده مینیتته وه، خوداش تئیدا ده مینیتته وه.»

— یه که م یوحنا ۴: ۶۱

چۆن ده کریت زیاتر هۆشیار بکریتته وه له خۆشهویستی خودا؟ گرنگ نییه چهنده خۆشی دهوئیت، هیچ سوو دیکت بۆ ناکات نه گهر ئاگاداری خۆشهویستی ئهو نه بییت بۆت.

کاتیک که سینک زۆر خۆشی دهوئیت ههستیکی خۆشت پنده به خشینت ئهم ههستهی خۆشهویستیت متمانه به خۆبوونت پنده به خشینت. خودا توی خۆشهوئیت و دهیوئیت ئهم خۆشهویستییه ئهزموون بکهیت.

ئهو نیشانان ده دات و بانگهیشتی ههموومان ده کات بۆ ئه وهی بچینه ناو په یوه ندییه کی قوول و ئینتیمی و کهسییه وه له گه لیدا. خودا دهیوئیت

گفتوگويهيكي بهردهوام لهگهليدا بکمين؛ ههروهک چوڻ نهو پهيوهنديهي لهگهلي هاورئ نزيکهکانمان ههيهتي.

نايا پهيوهنديهيکي راستهقينه و کسيت لهگهلي خودا ههيه؟ تنهنا لهبهر نهوهي خوټ به ميسيحي دهزانيت ماناي نهوه نيهه که چيژ له پهيوهنديهيکي دهولهمنده و بهديهنياني لهگهلي خودا وهردهگريټ.

سالانيکي زور ميسيحي بووم پيش نهوهي بچمه ناو پهيوهنديهيکي جدي لهگهلي خودا روژاني يهکشهمنه دهچوومه کلنيسا و ناوبهناو خوټبخشانه لهوئ کارم دهکرد، بهلام راستيههکه نهوه بوو که خودا له ناومندي ژياندا نهبوو. جار ان ههستم به بهتالي و نارازيبوون دهکرد، بهلام نئستا خودا يهکهم شته که بيري ليدهکهمهوه که بهيانيان له خهو هلهدستم و شهوانهش دوا شته که بيري ليدهکهمهوه نيمه به دريژايي روژ له شريکايهتيدان لهگهلي يهکتردا هيچ شتيک نيهه که من زياتر له خزمهتکردني خودا و رازيکردني خودا کوننيکي بهتالي داناوه که تنهنا نهو دهتوانيت پريکاتهوه. هيچ شتيکي تر له ژياندا که تو بهداويدا دهگريټ يان نارزووي دهکسيت ناتوانيت نهو کونه پر بکاتهوه. تا چند جديت له پهيوهنديت لهگهلي خودا؟ نايا دهتهويت خودا و ويستي نهو بخهپته سهرووي ههموو شتيکهوه؟ نايا دهتوانيت وهک پوټس بلنيټ که نيمه » له ناو نهودا دهژين و دهجوټين و بوونمان ههيه«(اعمال ۱۷: ۲۸)؟

خودا توي خوڻدهويت. نهو توي دروست کردوه بو نهوهي هاوبهشي لهگهلي نهودا ههبيت. نهوه گهورهترين نارزووي نهو و ئيرادهي تهواونتيه بو ژيانټ. خودا لهگهلي سهرمناوه

ههموو روژيک له دلندا به چرپه دهلي: «بهيانيت باش خوڻم دهويت!»
نهگم تا نئستا دهنگي نهوت نهبيستوه، نامادهي بببيستن و باوهري پنيکهن؟

ھاۋرېيەكم بېنېئىكى ھەبۋو كە باۋكى ئاسمانى بەيانىان دەھاتە مالى ئەمىرىكىيەكان كاتىك لە خەم ھەلدەستىن بۇ ئەۋەى ھاۋرېيەتى لەگەلىان بىكن كورسىيەكى بۇ خۆى لە دەۋرى مىزى نانى بەيانى ھەلدەكىشا و دادەنىشت. خەلك لە خەم ھەلسان و دەھاتن و دەچوون و مالىەكانىان بەجىدەنىشت. بە خودايان دەگوت: «خوایە دواتر دىم. كەمىك لەۋى دابنىشە ھەر كە تەۋاو بووم قسەت لەگەل دەكەم. خودايە دواتر، كەمىك دواتر لەگەلتان بەشى دەكەم!»

درەنگانى شەم خودا بە دلتنەنگىيەۋە ئەۋ مالىە بەجىدەنىشت چونكە كەس نەھات قسەى لەگەل بىكات ھەموۋان ئەۋەندە سەرقالى شتەگەلىكى گىرەنگ بوون كە كاتىان بۇ خودا نەبوو.

زۆر سەرقال مەبە بۇ خودا. ئەگەر كاتت نەبوو نوپۇز بىكەيت و قسەى لەگەل بىكەيت، ئەۋە نىشان دەدات كە تۇ كەسىكى زۆر سەرقالىت. كاتت بۇ تەرخان بىكە بۇ ئەۋەى بە خودا بلنىت كە چەندە خۇشت دەۋىت. كاتىك ھەموو شتىك تەۋاو بوو جگە لە خودا ھىچ شتىك نامىننەۋە و ئەگەر تا ئەۋ كاتە پەيۋەندىت لەگەلىدا نەبوۋىت، ئەۋا ھىچ دەرفەتىك نامىننەت بۇ ئەۋەى پەيۋەندىيەكى نوۋى دروست بىكەيت. باۋكم بەم دوایيە كۆچى دوایى كرد، بەلام بە خۇشەلىۋە دەتوانم شایەتەئالى ئەۋە بەدەم كە سى سال پىش مردنى، عىسای وەك رىزگار كەرى خۆى قىۋل كىردوۋە. ھەرچەندە باۋكم رىزگارى وەرگرت و چوۋە بەھەشت، بەلام چىزى لە خۇشى ژيانىكى سەركەتوۋ لە خودادا نەبىنى.

وون. ھەمىشە بۇ خۆى دەژيا. مەھنلە ژيانەت بە پەشىمانى كۆتايى پىننەت چونكە كاتت بەفېرۇدا لەسەر شتە ناگىرەنگەكان كات دىارىيەكى بەنرخە

له لایهن خوداوه.

نوه ریځگای خودایه و ده بېت زور وریا بین که چوڼ بهکاری دهین به
ناسانی دهینیت که کات بهسبردنت کرد، هرگیز ناگه ریته بهسبردنی
کات له گه ل خودا پاداشتیکی گموره هیه، له کاتیکدا باقی شته کان پاداشتیکی
که میان هیه بۆ نوه باجه قورسهی که بویان دمهین.

پېشنیار ده کهم سالیک بۆ نومه ترخان بکهیت و تنها با خودا خوشی
بویت خوشه ویستی خودا نارامی و خوشی و وروژاندن دهینیته ژیانمانه وه.
تنها نارام به و وهک مندانانی خودا رفتار بکه. دهر باره ی خودا بخوینه و
هه لوبده با شتر بیناسیت.

یوحنا ی کهم ۱۶:۴ دلنیت: «بویه نومه نوه خوشه ویستی همان ناسیوه
و تیگیشتون و تیگیشتون و باورمان به خوشه ویستی کرد که خودا بۆ
نومه هیه تی.»

له وانیه به یانین ی کهم شت هست به که سیک خوشه ویست نه کهیت.
له وانیه به هیچ شیوه یک وزهت نه بیت و تا کوتایی شه ناسانتر بیت بویت
که قسه ی ناشرین بیت، به لام دتوانیت به راگیانندی وشه ی هاندان و نیمان
بار و دوخه کهت بگوریت. به دنگی بهرز بلې: «خودا زور خوشی دهویم.
من وهک سیوی چاوی خودام، نوهیش پلانی گموره ی بۆ من هیه!» نه گه
له بری کیشه و هسته کانت باسی خودا و قسه که ی بکهیت دتوانیت هه مو
روژ مه کهت بگوریت. فریشته کان گوئ له قسه ی خودا ده گرن نهک گله یی و
نالمان.

پتویسته بهر دهمام به خوت بلنیت و ناگادار بیت که تو به خوشه ویستی
خودا دپوشراویت. (اشعیا ۱۶:۴۹)

دەتوانم خۆدا ببینم که دەئیت: «ئایا دەیانینیت؟ جوان نین؟ من زۆرم خۆشەوین سەیری مندالەکانم بکەن، که لە کفنی دەستمان. وێنە ی تۆی لەسەر کفنی دەستەکانی هەلکەندراوه بۆ ئەوەی هەمیشە لەبیری بیت که خۆشی دەوئیت و تەمەزۆی لەگەڵت بیت.

هەمیشە سوپاسگوزار به و هاوبەشییەکی قوول و بەر دەوام لەگەڵ خۆدادا هەبیت هەندیک جار پێویستە بۆ چەند خۆلەکیک واز لە کارکردن بەینیت، لەسەر ئەژنۆکانت برۆیت و سوپاسی خۆدا بکەیت که هاتە ناو ژیاوتەوه و پێی بلئیت که ئەو چەندە نایاب و ناوازیە هەندیک جار پێویستە لە وتاریدا ئارام بیتەوه و خۆدات خۆشبویت یه که م یوحنا ۴: ۱۶-۱۷ دەخویننەوه: «خۆدا خۆشەویستی، ئەوەی لە خۆشەویستیدا دەمئیتەوه، لە خۆدادا دەمئیتەوه، خۆدات لەناو ئەودا خۆشەویستی تەواو دەبیت، بۆ ئەوەی لە روژی دادگاییکردندا تەمانەمان هەبیت، چونکه لە باوەردا تەواو بووین.» ئەم دونیایە وهک خۆیەتی.

زانینی ئەو راستییە که خۆدا خۆشی دەوئیت وا دەکات تەمانەت پێی هەبیت و پشت به داسۆزیەکهی بیهستیت. هەموو نیعمەتەکان لە ریگەدان به خۆدا تۆی خۆش بویت. نیعمەتەکانی وهک ئیمانی گەورەتر، سەرکەوتن به سەر گوناھدا، ئارامی دەروونی چاکوونەوه، خۆشی و خوشگوزەرانی لە ژیاوتدا هەموویان کاتیک دین که ریگە به خۆدا بەدیت خۆشی بویت. زۆر جار به پێچەوانەوه هەست بەم راستییە دەکەین و لە دای خۆماندا بیر دەکەینەوه، «باشە ئەو منم که دەبێ خۆدام خۆش بویت.» من باوەرم وایه سەرما دەبیت ریگە بەدیت خۆدا تۆی خۆش بویت. پێمانییه تۆ بتوانیت خۆدات خۆش بویت پێش ئەوەی خۆشەویستی ئەو وەر بگریت. قسە ی خۆدا

ده‌آيت: « ئٲمه خۆشمان ده‌ويت چونكه يه‌كه‌مجار خۆشى ويستويين ئه‌و خۆشى ده‌ويست. » (يه‌كه‌م يوحنا ٤: ١٩)

ده‌توانم پٲت بآيم كه پٲويسته شه‌ري‌كايه‌تٲ له‌گه‌ل خودا هه‌يت، به‌لام چۆن ئه‌م كاره ده‌كه‌يت؟ كاتٲك خودا پٲى وتم هاوبه‌شى له‌گه‌ل بكه‌، له‌سه‌ر قه‌نه‌فه‌يه‌ك دانٲشتم و گوتم: «باشه‌ خوايه‌ ئٲستا چى بكه‌م؟» به‌لى ئه‌وه راسته‌! له‌و كاته‌دا به‌ هٲچ شٲوه‌يه‌ك نه‌مه‌زاني چۆن له‌گه‌ل خودادا په‌يوه‌ندى بكه‌م چونكه‌ به‌راستى نه‌مه‌زاني چهنده‌ خۆشى ده‌ويم و نه‌مه‌تواني تٲيگه‌م كه‌ ئه‌و ده‌يه‌ويت ببٲته‌ هاوړٲم و په‌يوه‌نديه‌كى به‌رده‌وام له‌گه‌لمدا هه‌يت. بۆيه‌ هه‌نگاوٲك بنٲ و له‌ شوٲنٲكه‌وه‌ ده‌ست پٲيگه‌ ده‌رفه‌تٲك بده‌ به‌ خودا فٲرت ده‌كات چۆن هاوبه‌شى له‌گه‌ل بكه‌يت.

من هه‌ول ئاده‌م فۆرمولٲكتان پٲ بده‌م بۆ ئه‌وه‌ى په‌يوه‌نديتان له‌گه‌ل خودا هه‌يت. نامه‌ويت ئامۆزگارى يه‌ك، دوو، سٲ و هه‌تداتان پٲ بده‌م. به‌لكو داواتان ئٲده‌كه‌م كه‌ رۆحى القدس رٲبه‌رايه‌تٲتان بكات. خودا ده‌يه‌ويت هه‌ست به‌ ئاسوده‌ى بكه‌يت له‌گه‌لٲدا و له‌ كۆتايٲدا به‌پٲى قسه‌ى خودا ئه‌و په‌ناگه‌ى تويه‌.

بهشی چوارهم

خۆشهویستی و متمانه و ئیمان

«چونکه له عیسی مەسیحدا نه خهتهنهکردن و نه خهتهنهکردن بۆ هیچ شتیک نازانریت، بهلکو باوهر که له رینگهی خۆشهویستییهوه کار دهکات.»

غلاطیان ۵: ۶

زۆریک له ئیمه خهبات دهکەین بۆ ئهوهی ئیمانمان ههیبیت.

ئیمه دهزانین که بهبی ئیمان مهحاله خودا رازی

بکهیت (عبرانیان ۱۱: ۶) بۆیه ههولدههین و ههولدههین ئیمانی زیاترمان ههیبیت. بهلام ئیمان شتیک ناوهکییه، وه تهنها دهتوانیت ههتیبیت که پهیوهندییهکی خۆشهویستیت لهگهڵ خودا ههیبیت و گویت له قسهکهی بیت. من ناتوانم فیری ئیمان بکهم، بهلام دهتوانم بنهماکانی ئیمان فیر بکهم و ئهوهنده سۆزت بۆ دروست بکهم که ههر شتیک بکهیت بۆ ئهوهی ههتیبیت. ئیمان به وهی و له خوداوه دهدریت.

واز لهم ههولە زۆره بېنه بو بهدهستهينانی ئيمان و دلخوشکردنی خودا، لهبرى ئهوه ئهم کاته تهرخان بکه بو خوشويستنی خودا و قبولکردنی خوښهويستی ئهو.

«چونکه ئيمه به ئيمان دهژين نهک به بينين.»

— دووم قرنتيان ۷:۵

روژيک له کاتي خوښندهوهی ئهم نايهتانهدا، خودا کۆمهليک راستی نايابی بو ئاشکرا کردم لهم رووه. من بهردهوام ههولم دها به ئيمان بژيم، تهناهت له شته سادهکانی ژيانمدا، بهلام ئهم نايهتانه پيمان دملين که من تهنها به ئيمان دهتوانم بژيم ئهگهر سهرهتا پهيوهنديم لهگهل خودا روون بښت. بو ساتتيک بيري لي بکرموه لهبردهم خودادا راستدروست نيهه و ناتوانريت چاوهری ئهوه بکريت که به ئيمان بژی. ئيمه لهبردهم خودادا له ريگهی قوربانيدانی مهيحهوه راستگۆ

دهبين(دووم قرنتيان ۵:۲۱) راستدروستيمان لهسهر ئهو کارانه نيهه که کردومانه يان دهیکهين؛ بهلکو لهسهر بنهمای ئهوهی مهيح بوی کردووين. ئهو کهسهی باوهری وایه شکستخواردو و خودا خوشی ناويت ناتوانيت به ئيمان بژی.

غلاطيان ۶:۵ دمليت ئيمان له ريگهی خوښهويستيهوه کاردهکات. زور کس لهم نايهتانه بهو مانايه تښدهگن که ئهگهر بتوانن کهسانی تريان خوش بویت، ئهوا ئيمانکهيان دهخریته بواری بهکارهينانهوه و دواتر ههرچيهک داوای له خودا بکن، ئهويش پېښان دههخشيت. ههرچهنده ويستی خودا

ئەومىيە ئىمە بە ئيمان بژين، بەلام ئەمە پروونادات تا رېگە نەدەين خودا خۆشى بوئين. زور سادەمىيە: ئىمە ناتوانين ئەو شتانه بەدەين بە كەسانى تر كە خومان نىيە من سالانتيكى زوره هەولم داوہ بىدەين بە كەسانى تر

پىويستە خۆشم بويت چونكە دەمزاني ئەمە فەرمانى خودايە؛ بەلام من بەردەوام شىكستم هينا تا ئەو كاتەي خۆشەويىستى بى مەرجى خودام بۆ من قېول كورد تا زياتر هەستم بەخۆم دەكرد، ئەگەر بەراستى بزانيت كە خودا چەندە خۆشى دەوييت، ھۆكارى ئەوى كە مروڤەكان ناتوانن وەرىبىگرن ئەومىيە كە بەراستى باومريان بەوہ نىيە كە خودا ئەوانى خۆشدەويت و دەمىويت پىداويستىەكانيان دابىن بكات.

لەوانىيە بلانيت دەمىويت باومر بەم شتە بكەم، بەلام ئەوہ چۆن دەكرىت؟ تۆ لە قوولايى دلتهوہ باومرت بە خودا ھەيە، و تەنھا پىويستە بىناسىتەوہ كە خودا ئەم راستىيەت پىشان بەدات كىتتى پىروز دەلئيت «ئىمە خۆشمان دەويت چونكە ئەو يەكەمجار خۆشى ويستووین.» (يە كە م يوحنا ۱۹:۴) ئەگەر دلنيا نەبىت لەوى كە خودا يەكەمجار خۆشى ويستوى.

ھەموو ئەمانە لەناو خۆت و لە دلندا پروودەدەن. ئەم راستىانە لەويدان. تۆ بەھرمەندىت، تۆ گەورمىت، تۆ نايابىت! خودا تۆى خۆشدەويت. تا زياتر بىر لە خۆشەويىستى خودا بكەيتەوہ، زياتر دەتوانىت ئىمانەكەت بجولاننيت و ئەو ژيانە دروست بكەيت كە خودا بۆت لە مئىشكدايە.

جگە لە خودا پىويستت بە كەس نىيە، بەلام خودا مروڤى تر دەخاتە ناو ژيانتەوہ.

راستىيەكە ئەومىيە، ئەگەر جگە لە تۆ و خودا كەسى تر نەبىت، ھەر كىشەيەكەت نايىت. خودا دەبىتتە باشترىن ھاورىت.

ئەگەر كەسك له تەنیشتت نەبیت ئەوا لەگەلت دەبیت. ئەگەر باوك و دايكت نەبیت شوینی دايك و باوكت پردهكاتوه. ئەو هەموو شتیکه كه پښووستت پښهتی. بەلكو داواى لښكه زیاتر خوڤ له ژيانندا ئاشكرا بكات، تا پرت بكات له هەموو

كاملېهكانى خودا. (افسیان ۱۶:۳. ۱۹)

خودا توڤ خوښدهوڤت و دەیهوڤت پښاويستی و ئارەزووهكانى دلّت دابین بكات. كاتيك خوڤ تەسليمى ئەو دەكهیت، ئەو له كاتى گونجاو و به شیوازی خوڤ پښاويستییهكانتان دابین دهكات.

خودا به ئیبراهیمی وت كه بەرەكتى پښ دەبهخشیت و دەبښتە نیعمەت بۆ ئەوانى تر. ئەمەش ئەوهیه كه خودا بۆ توښ دەیهوڤت بەلام پښووسته باوهرت پښی هەبیت و ئیمانەكەت بەكاربهښیت و باوهرت به بەلښهكانى خودا هەبیت چونكه هەمووی بۆ تویه.

ئیمان له بەرامبەر كارەكانى گوشت

افسیان ۲ : ۸ دلښت: «چونكه به (نیعمەتى خودا) له رښگه‌ی باوهرهوه رزگار تان بووه». ئایا دركت بهوه كرد كه هیچت نەكردووه بۆ ئەوهی خوڤ رزگار بكهیت؟ زۆربه‌مان گوناهبارى لاواز بووین كاتيك مەسیح رزگارى كردین و مەرج نبیه ئەم دیارییه به پشتبەستن به كارە باشه‌كانمان یان تواناكانمان پیمان دراښت. تەنها لەبەر یەك هۆكار پیمان دراوه: «خودا ئەومنده خوښی و بستووین كوره تاقانەكه‌ی خوڤ بهخشی.

خوڤ بهخشی بۆ ئەوهی هەركەسك باوهر پښی هەبیت لەناو نەچڤت بەلكو ژيانى هەتاهەتایى هەبیت.» (یوحنا ۱۶:۳)

دهتوانریت نیعمهت وهک ویستی خودا پیناسه بکریت بۆ دابینکردنی
پیداویستییهکانمان.

ههروهک چۆن خودا به فهزلی خۆی ئیمانی پنیوستی پینهخشیویت بۆ
ئهوهری رزگار ت بیئت، ههروهها بههوی خۆشه‌یوستییهکهیهوه ئهم باومره دهخاته
دلتهوه تا باومرت بهوه ههبیئت که ئهو کهسهیه که ههموو پیداویستییهکانتان
دابین دهکات. لهوانیه بهتوویت کهسێک که خۆشت دهوویت عیسا له دلی خۆیدا
قبول بکات، بهلام راستییهکه ئهوهیه که ناتوانیت وا له کهسانی تر بکهیت
خودایان خۆش بویت تهنها دتوانیت نوێژ بکهیت و داوای له خودا بکهیت که
له ژبانی ئهو کهسهدا کار بکات، بهلام خۆت ناتوانیت هیچ بکهیت.

کارهکانی گوشت ههمیشه بیزارمان دهکهن و ماندوومان دهکهن، چونکه
ههولدهدین شتییک بکهین که تهنها خودا دتوانیت بیکات. ئیمه زور کار
دهکهن بهلام ئهو نهجامه بهدهست ناهینین که دهمانهویت. قسهی خودا دهلیت
خودا به شیوهیهکی شهخسی لهبهردهماندا دهوستتیت تا فیر دهبین خۆمان له
ژیر دهستی بههیزی خودادا بچوک بکهینهوه. (یه که م پطرس ۵: ۵)

ئهگهر ئهو باومرهی که پیت دهبهخشیت بۆ رزگارکردن بهسه بۆ ئهوهی
له ههموو گوناهاکانت رزگار ت بیئت، ئهوا ههمان ئهو باومره لهناو تودایه بۆ
ئهوهری ههموو پیداویستییهکانتان بۆ ماوهی ژبانت دابین بکات. سههرتا دهبیئت
خۆشه‌یوستی خودا وهک بناغه‌ی ژبانت قبول بکهیت تهنها ئهو کاته دتوانیت
متمانته پنی ههبیئت ئهوه کاتیکه که به ئیمان دهرویت نهک به بینین و له دلندا
بزانتیت که خودا وهفاداره بۆ بهلینهکانی.

ئیمان به گوێهری کتیبی مقدس به پشتبهستن به ههموو مروقهکهت به
[خودا] به متمانه و باومرێکی تهواومه به هیزی حیکمهت و چاکه‌ی ئهو

پیناسه ده کریت. (کولسیان ۱: ۴) کاتیک ریگه ی پدرا
ریگه به خدا ددهیت خوشی بویت، وه توانای خوشه ویستی ده بیت.
له گه ل قولیو نه وه ی په یو مندیت له گه ل خدا، ده بینیت خدا کاری گه ورهت
بو ده

بهشی پینجهم

نازادی له ترس

«له خوشهویستیدا ترس نییه، بهلام خوشهویستی تهواو ترس فریده داته دهر موه. چونکه ترس پهیومندی به سزاوه ههیه و ههر که سیک بترسیت له خوشهویستیدا تهواو نه بووه.»

— یه که م یوحنا ۱۸:۴

لهوانیه بگهینه خالیکی باشی ئیمان، متمانه به خودا و باوهرمان بهوه ههبت که خوشی دهوین، بهلام یهکسر شهیتان کیشیهک دروست دهکات بو ئهوهی هیرش بکاته سرمان.

بارودوخێ ژیانمان، ئهوشته خراپانهی بهسهر ماندا دیت، دهتوانیت ئیمانمان تاقیبکاتهوه، ههندیک کس کیشیهان نییه بو ئهوهی قبول بکهن که خودا خوشی دهوین تا بارودوخهکان وا دهردهخن که خودا زور خوشی ناویت.

پاشان شهیتان به ترس و مهحکومهوه دیته ژوور موه بو ئهوهی جیات بکاتهوه له تاکه شتیک که دهتوانیت یار مهتیت بدات؛ وه ئهوش خوشهویستی خودایه. دهلیت باشه تو چی دهلیت لهسهر ئهمه؟ پیم وابوو خودا توی خوشهویت، ئهی بوچی ئهه شته خراپانه بهسهر تدا دیت؟ دهی شتیک زور خراپت کر دیت.

له کاتی سهختی و سهختیدا، کاتیک ژیان ناداپهر و مرانه و ناداپهر و مرانه

د دره کھویت، ئاسانه متمانه مان به خودا له دست بدهین، خودا همیشه بهو شیویه مامله ناکات که ئیمه هر زمان لئیہ یان پلانه کانی زور بالاترن له بیر کردنه مکانمان. ئهو زیاتر دهیویت ئیمه بگوریت لهوہی که دهیویت بارودوخمان بگوریت هندیک جار بارودوخی نازار بهخش بهکارده هینیت بۆ لهوہی بمانگیه نیته ئهو ناسته‌ی که متمانه مان به خوئی هیه به تهنا لهم کاتاندا، ئیمه ناتوانین بهراستی تیبگهین که چی روودات و ئاسانه که بکھوینه تله‌ی وا بیر کردنهو که خودا قسه‌ی خودامان خوشاویت که هرگیز نابیت ریگه بدهین هیچ شتیک له خوښه ویستی خودا که له عیسا مسیحا هیه

جیامان بکاتهوه (رومیان ۸: ۳۵-۳۹) باشترین شت که دهوانین له کاته سهخته کاندایکھین ئهوه که هاوار بکھین بوی و بلین «خواهه دهرانم تو منت خوښه ویت و باومرم وایه ئمه بۆ چاکه‌ی من سرکه‌توو ده‌بیت!»

هندیک جار خودا چاومرئ دهکات تا هست دهکھین درنگ بووه بۆ لهوہی له دوخیک درمانه‌بھینیت. لازاروست له‌بیره؟ ئهو نه‌خوش بوو، به‌لام عیسا چاومرئی کرد تا مرد، پاشان چوه بۆ یارمه‌تیدانی خوئی و خیزانه‌کھ‌ی مارتا به عیسا گوت که زور درنگ بووه، به‌لام عیسا ده‌یزانی که ئهو چی دهکات، رهنکه به‌پنی خسته‌ی ئیمه نه‌جولیت، به‌لام هرگیز دواناکه‌ویت. که

کاتیک له ژیانندا روو به‌رووی کیشیه‌ک بووینتهوه، ئیمانکه‌ت بخه‌ره بواری جیه‌جیکر دنهوه. مه‌هیله‌ ترس و سرلنشیناوای خوښه ویستی خودات لی بدزیت.

ریسالی یه‌که‌م یوحنا ۴: ۱۸ ئایه‌ته‌که یه‌کیکی به‌هیز ده‌لئیت: «ترس له خوښه ویستیدا نییه.» کاتیک تیده‌گه‌یت ئه‌م خوښه ویستییه ته‌واو بۆ تویه، چیتر ریگه ناده‌یت ئهو ترسه کونترولت بکات له‌وانه‌یه له ریگادا جاریکی تر هست به ترس بکھیته‌وه، به‌لام له‌گه‌ل خودا به‌ردوام ده‌بیت له گه‌شته‌که‌ت چونکه دهرانیت همیشه له‌گه‌لت ده‌بیت.

ئەگەر بزانییت خودا خوشی دەویتی، ناهیلیت ترس شکستت بهینیت تو نازادیت له هەولدان بو هەر شتیک چونکه دزانییت خوشهویستی و قبولکردنی خودا لەسەر بنەمای ئەو کاره نییه که دەیکهیت. ئەگەر پشت به خودا ببهستیت شکست ناهینیت. تاکه ریگایهک که دەتوانیت شکست بهینیت ئەومیه پشت بهخۆت ببهستیت ههمیشه شتەکان بهو شیومیه نارۆن که پلانیت بو داناوه، بهلام ئەگەر چاوت لەسەر خودا بییت ههموو شتیک به باشتترین شیوه دەردهچیت. ئەگەر تییگهیت که خودا خوشی دەویتی، چیتز نابیته شکستخواردوو، دەرکراو، تهنیا و هیچ شتیککی تر.

خوشهویستی خودا ئەومنده گهورمیه ههموو شتیک دەرگرتەوه. پییت وایه ئەو خودایهی رزگاری کردیت و نازادیت کرد هەست به شکستخواردوو بکهیت؟ ئایا بیدەسه لاتنت بهعیدەهینیت؟ شەیتان دوزمنی رۆحمانه. ئەو نز و درۆزن، بهلام عیسا دەیهویت ژیانمان هەبیت و چیژمان لی وەر بگرت. (یوحنا ۱۰:۱۰)

«له خوشهویستیدا ترس نییه، بهلام خوشهویستی تهواو ترس فریده داته دەر موه. چونکه ترس له سزاوه سەرچاوه دەرگرت و ئەوهی دەرترسیت له خوشهویستیدا تهواو نهبووه. هیشتا گهوره نهبووه بو خوشهویستییهکی تهواو و تهواو.» (یه که م ۱۸:۴)

هەر که خودا یارمهتیم دا لهو راستییه تییگهیم که خوشهویستییهکی ترس دمخاته دەر موه، روبرووی تههه دایهک بووموه که دهبوو له ژیاندا بیخمه بواری جییه جیکردنهوه ئوتومبیله کهمان کیشیهکی ههجوو. نیمه پیمان وابوو کیشه که کرانکشافتی ئوتومبیله کهیه، بهلام پارهی پیوستان نهبوو بو گورینی. بۆیه بهردهوام بووین له لیخوورینی، بهو هیوایهی نهشکیت.

بهیانیهک ههستم کرد خودا بهم وشانه بههیزم دهکات: «جویس ههموو رۆژمهکت به خوشویستی من و ریگهیم بده خوشم بوئی هیچی تر مهکه.

پېویست ناکات هه‌وآبدهیت ژنیکی خاوم نیمانیککی گه‌وره بیت تهنه‌ا ئه‌ویه که له خۆشه‌ویستی مندا به‌مینیته‌وه.»

له ئه‌نجامدا سروودیکم وت، سروودیکی نویم بۆ خودا ناماده کرد و کاتیککی خۆشم له ناماده‌بوونی ئه‌ودا به‌سه‌ر برد، روژیک ژنه‌که‌مم بیینی که چل و پینچ خوله‌ک پېشتر بۆ کاره‌که‌ی ماله‌وه به‌جیه‌پشتبوو، به‌په‌له ده‌هاته ماله‌وه و دهرگا‌که‌ی کرده‌وه و وتی «نیتز ناتوانم ئۆتومبیله‌که به‌بی گێری به‌که‌م لێخو‌رم. ده‌بیت چاکی بکه‌ینه‌وه و چاکی بکه‌ینه‌وه.»

دهرگا‌که‌م داخست و ده‌ستم کرد به‌ پیکه‌نین ئه‌وه کار دانه‌وه‌ی ناسایی من نه‌بوو، تهنانه‌ت بیرم له‌وه نه‌کردبووه‌وه و به‌ بی ئاگا هاته‌ سه‌رم. چونکه‌ ریگه‌م دابوو خودا خۆشی بویم توانیم پیکه‌نم له‌ناو ئه‌و بارودۆخه‌ سه‌خته‌ی که‌ رووبه‌رووی بوومه‌وه مانه‌وه له‌ خۆشه‌ویستی خودا دهرگا‌یه‌کی ئیمانه‌.

ه‌یوایه‌ک له‌ ژیانندا ده‌کاته‌وه له‌بری ترس ده‌ستم کرد به‌ پیکه‌نین و ئیمان هه‌ر ئه‌وه. پیکه‌نیم چونکه‌ له‌ قوولایی دل‌مدا ده‌مزانی خودا خۆشی ده‌وین و ریگایه‌که‌مان بۆ ده‌کاته‌وه.

هه‌روه‌ها ئیبراهیم به‌ ئیمانه‌وه پیکه‌نی کاتیک فریشه‌ی خودا هاته‌ لای و پنی وت که‌ کوریکم ده‌بیت پیکه‌نی ده‌مزانی که‌ له‌ رووی مرؤفایه‌تییه‌وه مه‌حاله‌ بۆ ئه‌و و سارا مندالیان هه‌بیت، به‌لام باومری به‌ خودا هه‌بوو، هه‌ر بۆیه‌ پیکه‌نی.

من باومرم وایه‌ کاتیک به‌م شیویه‌ مامه‌له‌ ده‌که‌ین، ریگه‌ به‌ خودا ده‌ده‌ین به‌ شیویه‌کی نا‌ناسایی یارمه‌تیمان بدات کێ بیر له‌ پیکه‌نین و دل‌خۆشبوون ده‌کاته‌وه کاتیک تووشی کیشه‌ ده‌بن؟ قسه‌ی خودا ده‌لێت خودا له‌ ناسمان داده‌نیشیت و به‌ دوژمنه‌کانی پیده‌که‌نیت. ئه‌گه‌ر خودا ئه‌مه‌ بکات، ئه‌وا ئیمه‌ش ده‌توانین بچین و به‌ ئیمان پیکه‌نین. له‌ کۆتاییدا بزانه‌ خودا خۆشی ده‌وین و ئه‌گه‌ر خودا له‌گه‌لت بیت کێ ده‌توانیت دژت بیت؟

به‌شی شه‌شهم خۆشه‌ویستی بلاوده‌بیته‌وه

«وه ئهم فهرمانه‌مان لای ئهو هه‌یه، که ههر که‌سێک خودای
خۆش بویت، ده‌بیته‌ براکه‌ی (باوه‌ردار)ی خۆش بویت.»

— یه‌ که‌ م یوحنا ۴: ۲۱

تو مندالێکی ناوازه‌ی خودای. ئهو له‌ کتێبه‌که‌دا یه‌ تهنیه‌ ۷: ۶ ئهمه‌ راستیه‌که‌
ده‌لێته‌ ئه‌گه‌ر تو وه‌ک مندالێکی تاییه‌تی خودا مامه‌له‌ بکه‌یت، ده‌توانیت ده‌ست
بکه‌یت به‌ گۆرینی جیهان تو به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌وه‌ ده‌چیه‌ ناو مارکێته‌که‌وه‌ و له‌
دلی خۆتدا بیر ده‌که‌یه‌ته‌وه‌؛ من خۆشه‌ویست بووم هه‌موو شتێک له‌ ژيانمدا
ته‌واو ده‌بیته‌. من ده‌توانم به‌و خۆشه‌ویستییه‌ی که‌ له‌ خوداوه‌ وه‌رمگرتوه‌،
به‌ره‌که‌ت بخه‌مه‌ سه‌ر که‌سانی تر ته‌نها ئه‌وه‌یه‌ که‌ له‌ هه‌ر شوێنێک بچیت
دلخۆش بیت، دلخۆشیه‌که‌تیش به‌ره‌که‌تی که‌سانی تر ده‌بیته‌. مزموور ۱۰۰: ۲
ده‌لێ: «به‌ شادی خوا بپه‌رستن!»

کاتێک درک به‌وه‌ ده‌که‌ین که‌ نێمه‌ چه‌نده‌ گه‌رنگن له‌ پلانی گشتی خودادا
و وه‌ک ئهو که‌سانه‌ مامه‌له‌ بکه‌ین که‌ خودا خۆشی ده‌وێت، خۆشه‌ویستی خودا
به‌ خێراییی بلاوده‌بیته‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی ناگاداری ئه‌وه‌ بیت که‌ زیان به‌ که‌سانی تر

نهگهیه نیت خوښه ویستی خودا که له ناو خوښدایه، توی له ترس نازاد کردووه. ئیتر له رمتکردنومه یان سووکایه ټیکردن ناترسیت؛ چونکه خوښه ویستی خودا بهدوای پیداویستییهکانی ئهوانی تردا دهگمریت و دابینیان دهکات.

خودا دهیوینت باومرت بهوه ههینت که له ریگهی توهه کاری گهورمتر دهکات؛ چونکه عیسا ئیستا لهگهله باوکدایه. ئایا بهراستی باومرت وایه که خودا دمتوانیت بهکارت بهینیت؟ خودا ئهوهی باومرت پئی ههیه پینت دهبهخشیت، مەترسه ههنگاو بنیته سهر ئهم ریگایه.

ناتوانم پینت بلنیم چهند جار ههستم کردووه لهسهر بهردی ئیمانهم و هستاوم و ناچار بووم شتیکی ترسناک بکم و وا دیار بوو خودا پیم دهانیت: «برو پینشوهه جويس، پهله بکه. من له ریگهی توهه کاری گهوره دهکم.» وه منیش راست له ناومراستیدا بازم دا و خودا هرگیز نهیهیشتم شکست بهینم. ئایا دهزانی بوچی چیتتر خهمی شکست یان کهوتن له ژياندا نیم؟ چونکه دهزانم خودا خوښی دهویم. ئهوه منی خوښدهوینت و دهزانیت که منیش ئهوم خوښدهوینت، و له ریگهی

نیعمهتهکهیهویه که دمتوانم ژيانم بو ئهوه ترخان بکم، ئهگهر تو ههموو ئهمانه بکهیت، خودات خوښبوینت، و بزانیته که ئهوهیش توی خوښدهوینت، ئهوا هیچ کینشهیهک نابیت که تو نمتوانیت بهسهریدا زال بیت.

ئهگهر خولیاى راستهقینهى تو یارمهتیدانی کهسانی تره، خودا یارمهتیت دهات له ریگادا. تهنانت پیویست ناکات توانای زورت ههینت؛ تنها خوت بخهره بهردهستی خودا و ئهوهیش ئهوهی تر دهکات. لهوانهیه ههست بکهیت بههرهکانت سادهن بهلام ههندیک جار تا شتهکان سادهتر بن، بههیزتر دهبن. خوڤهرستانه مهژی، ههموو تهركیز و وزهت بو خوت ترخان بکه و

ئارزۇسىغا كەلگەن بەدەست بەينە. بە سادەيى و بە روونى بە خۇدا بىلەن چىت پىويىستە، پاشان ئىمانەكەت بەكاربەينە بۇ بىينى پىداويىستىيەكانى ئەوانى تر، خۇدا بۇت دەكات كاتىك پىويىست پىي بو، ھەولبە تويك لە ژيانى كەسانى تر دا بچىنىت، لەبرى ئەوھى ھەمىشە سەبرى پىداويىستىيەكانى خۇت بگەيت، كاتىك دەستت بۇ پىداويىستىيەكانى كەسكى تر درىژە، ئەوھە وەك تويك دىت كە خۇدا لە ژيانندا دەچىنىت، بۇ ئەوھى لە كاتى خۇيدا بۇ ئەو بەر ھەمەي كە چاۋەرىيى درويىنەكردنى دەكەيت .

ھەموو كەسكىك دەپنەت سەركەوتوو و سەرفراز بىت، بەلام پىويىستە بزانىن سەركەوتنى راستەقىنە چىيە. من پىم خۇشە سەركەوتن وەك بەھرەيەك لەلايەن خۇداو پىناسە بگەم كە ھەولبەدات ھەموو پىويىستىيەك دابىن بگات كە بەسەرىدا دىت. خۇشەويىستى خۇدا تواناي ئەمەت پىدەبەخىشەت كە پىداويىستىيەكانى ئەوانى تر بەخەيتە پىش پىداويىستىيەكانى خۇتەوھە. پىت وايە خۇدا ئەمەندە خۇشى وىستوو كە ئەمرو توش تواناي خۇشويىستنى كەسانى تر ت ھەيە، تەننەت ئەوانەي خۇشيان بویت ئەمەندە ناسان نىيە؟ وەك كەسانى خۇش و بى مەنەت؟

زەمەت نىيە ئەو كەسانەت خۇش بویت كە خۇشيان دەپنەت بەلام دەپنەت بۇتوانىن بە ھىزى خۇدا خۇشەويىستى نەكرامان خۇش بویت، خۇشەويىستى خۇدا بەناۋماندا دەپنەت.

ئەمە دەكات چۈنكە خۇشەويىستى بى مەرجە

ئىمە بە خۇرايى وەرمان گرتوو و دەپنەت بە خۇرايى بىبەخىشەن خۇشەويىستى ھەرگىز شەكست ناھىنىت و تەسلىم ناپىت. لەوانەيە سالىك بەخايەنىت، بەلام شايەنى ئەوھە بىت عىسا چەند چاۋەرىيى تۇ بو لە كاتىكدا توى خۇشەويىست؟ خۇشەويىستى سەبر و مېھربان و خۇبەزلانە. خۇشەويىستى خۇپەرسەت نىيە

و خیرا تورمیی نییه و به ئاسانی توره نابیت. ئەمه ئهو بیرکردنوهیه که عیسا به خوښه ویستییهوه له ئیمهدا دهچینیت و ئیمهش دمتوانین ههمان شت بۆ بریندار و ونبوو مکان بکهین که تینووی بینینی دهستی خودان له جیهاندا. خودا توی خوښدهویت و ههروهها ههموو خهڵکی دهورو بهرت خوښدهویت. ئهو خوشی دهویت جا رزگار یان بیت یان نا خودا دهیوویت تو بهکار بهینیت بۆ ئهوهی بیهته که نالی خوښه ویستی خودا بۆ ژانی ئهوانی تر. لهم ریگایهدا مهترسه خوښه ویستی خودا توی له ترس و سهركونه رزگار کردوویت و توانای خوښویستی پیبهخشیویت. ئیرادهت ههیت بۆ بلاوکردنوهی خوښه ویستی خودا. دمتوانیت به هاورییهتییهکی ساده له گهڵ خهڵک دهست پییکهیت هاورییهتی کهسانی تر بکه به کاری خۆت و له هس شوینیک بچیت نیعمهتیک بیت بۆ خهڵک.

ههروهها میواندار ییهکی ساده دمتوانیت میهرهانی نیشان بدات بهتاییهتی بۆ کهسانی تهنیا و ناو مید خهڵک بانگهینستی مالهکت بکه بۆ ناخواردنی ئیواره. ئەگەر دمتوانی خهڵک له باوهش بگره و کاری کردهیی بکه بۆ نمونه ئەگەر ئۆتومبیلی کهسێک له شونیی چاککردنوهکه بوو، به ئۆتومبیلهکهی ببه بۆ شونیی کارهکهی خۆی نزیک بکه موه که تازه پهیوهندیان به شونیی کارهکهتموه کردوو و بزانه شتیک ههیه که دمتوانیت بۆی بکهیت. خاومند شتیک ههیه بۆ تو که بیکهیت. لهوانهیه شتیک گهوره و سهرنجراکش نهیت، بهلام بۆ ئهو گرنگه مرۆقهکان بۆ خودا گرنگ!

کهسانی که همن که تهنها تو دمتوانیت یارمهتیاں بهیت. داوا له خودا بکه ریگایهکت پیشان بدات بۆ ئهوهی به خوښه ویستییهوه یارمهتی ئهم کهسانه بهیت، ئهویش فیرت دهکات!

بهشی حصوتهم

خۆشهویستی خودا دهتگۆریت

«ئهمه خۆشهویستییه نهک ئهوهی ئیمه خودامان خۆشهویستوو
بهلکو ئهوهیه که ئهوهی ئیمه خۆشهویستوو و کورمهکی
ناردوو بۆ ئهوهی ببیته کهفارهتی گوناهاکهانمان.»

— یه که م یوحنا ۱۰:۴

خودا ئیمه خۆشهویستی، بهلام بهداخهوه زۆریک له ئیمه له قوولایی
خۆشهویستی خودا بۆ ئیمه تیناگهین کاتیک من ئهم بابهم دهخویندوه، خودا
نیشانی دام که ئهگهر بهراستی له قوولایی دلمان تیناگهین که چهنده خۆشی
دهویت، ئهوا کردمهکهانمان زۆر جیاواز دهبوو لهوهی که زۆرجار دهیکهین
بیر له خۆشهویستی خودا بۆ تو بکهروه. ئهمه راستیهکه دهتوانیت
بنگۆریت. ئهگهر شتیکت لهخۆت بهدل نهبوو ئهوه بزانه ئهگهر چاوهڕنی
خۆشهویستی خودا بکهیت که له تودا کار بکات ئهوا یارمهتیت دهات و
چیژ له سهفهری ژیانته وهردهگریته بردنهوه. ئهگهر به هوی شکستهکانتهوه
بهردهوام ماندوو و بی ئومید بوویت، ههرگیز ناگۆریت لهبیرت بیت، خودا له
رێگهی ئیمانتهوه کاردهکات، ئیمانی راستهقینهش بهرمو ئاسودهیی خودامان
دهبات. (عبرانیان ۴)

دلنایام زور کس که ئم کتیه دمخویننموه په یوه نندییه کی باشیان له گهل خویناندا نییه خویان خوش ناویت و تمنانمت رمنگه رقیان له خویان بیت. نهگس تو په کیکیه لمی خوینرانمی که له گهل ئم هسه تدا خبات دهکیمت، پیویسته ئهوت له بیربیت که دمتوانیت رقت لمی کاره هله میه بیت که کردوته، به لام هرگیز نابیت رقت له خوت بیت. عیسا له خوښه ویستییه گهوره که پیوه بوت مرد و که مترین شت که دمتوانیت بیکیمت ئه میه که ئم دیار بیه بهنرخه و هر بگریت.

قسه می خودا له امثال ۷:۲۳ ده لیت «چونکه وهک چون له دل می خویدا بیر دهکاتمه، ئه میش هر وایه.» تا ئه کاتمی بهر دوام ده بیت له بیر کردنه می خراب له خوت، بو ئه می خوت قبول نهکیمت، و باور نهکیمت که چنده تایبعت و ناوازمیت، ناتوانیت وهک پیویست مامله بکیمت. هه مو ئه مانه تعنا له بهر ئه میه که له قوولای می ناو خوتدا دستت به راس تیه به هیز و بهرزه نهگرتوه که خوښه ویستی خودا بو تو زور له وه گهورتره که دمتوانیت خه یالت پیندا بیت.

خودا ده میوت هه مو روژیک کات له گهلیدا به سر بهریت ئه مش ده تگوریت. نهگس خودا له ژیاندا یه کم نییه، له راستیدا ده خیمته شوینیکمه که نه متوانیت ئه می ده میوت بوت بکات لمی ساتانمی له گهل خودا به سر ده بیت، هه ولیده خوشت بویت و با خوشی بویتمه، ئه مش له کوتاییدا به هیزت دهکات.

نازایمتی و پیگه یشتنت پاداشتی دهریتمه.

زوربه می مروقه کان بیانوو ده هیننموه و کاتکانیان بو دروستکردنی په یوه نندییه کی پته له گهل خودادا به سر نابن له وانیه نارزووی ئه

بکهن که په‌یومندییه‌کی باشیان له‌گه‌ل خودادا هه‌بیت، به‌لام خویان ناچار ناکهن کاره‌کانی وه‌ک نوێژکردن و خویندنه‌وه‌ی وشه‌که بکهن بۆ ئه‌وه‌ی بینه‌خوویه‌ک له‌ژایاناندا ته‌نانه‌ت یارمه‌تیدانی که‌سانی دیکه‌ش پتویستی به‌دیسپلینی که‌سی هه‌یه و ده‌بیت بیته‌خو.

خوشه‌یستی خودا ده‌تگوریت له‌گه‌ل ئه‌زمونکردنی خوشه‌یستی خودا و جیه‌جیه‌کردنی له‌هه‌موو شتیکی بچوو‌کدا، بۆت دهرده‌که‌ویت که‌ ناره‌زووی دلت گۆراوه، وه‌ ده‌ته‌ویت زیاتر وه‌ک ئه‌وه‌ که‌سه‌ بیه‌ت که‌ توی خوشه‌یستوه، عیسا مه‌سیح تیگه‌یشتن و په‌ره‌پیدانی سیفه‌تی خودا له‌ژایماناندا

ده‌بیت پولس له‌ فیلیپیان ۱۰:۳ ده‌لێت: «ده‌مه‌ویت مه‌سیح و هیزی زیندوو‌بو‌نه‌وه‌ی بناسم، و به‌شدارای نازارکه‌کانی بم و له‌گه‌ل مردنیدا بگوجیم.» جدی به‌له‌ په‌یومندییه‌کی له‌گه‌ل خودا. ده‌توانیت تا ده‌ته‌ویت له‌خودا نزیک بیه‌ته‌وه؛ ئه‌وه‌ به‌نده‌ به‌وه‌ کاته‌ی که‌ ئاماده‌یت بۆ ئه‌م کاره‌ به‌سه‌ری به‌ریت.

قه‌سه‌ی خودا له‌ دوومدا قرنتیان ۲۰:۵ ده‌لێت: «بۆیه‌ ئیمه‌ بالیۆزی مه‌سیحین، وه‌ک ئه‌وه‌ی خودا له‌ ریگه‌ی ئیمه‌وه‌ بانگه‌وازیکتان بۆ بکات بۆ ئاشتبوو‌نه‌وه.» ئه‌م به‌شه‌ی کتییی مقدس هه‌میشه‌ دلم ده‌گریت و وا ده‌کات به‌دوای په‌یومندییه‌کی زیندوو و دینامیکی له‌گه‌ل خودادا بگه‌ریم. چه‌نده‌ گرنگه‌ که‌ رۆحی پیروزی ریه‌راه‌یه‌تیمان بکات بۆ ئه‌وه‌ی خودا بتوانیت له‌ ئیمه‌دا کار بکات بگوریت و له‌ قالمبانی بکات بۆ کاره‌کانی. رۆمیان ۵: ۵ ده‌لێت «چونکه‌ خوشه‌یستی خودا له‌ ریگه‌ی رۆحه‌وه‌ دهرده‌که‌ویت.

«ئه‌م رۆحه‌ پیروزه‌ی که‌ پیمان دراوه‌ رژاوه‌ته‌ ناو دلمانه‌وه.»

به‌ده‌ستی به‌ینه، چێزی لێ وهره‌بگره‌ و با بنگوریت.

دهر باره ی نووسهر

جۆیس مئیه یه کیکه له مامۆستایانی کتیبی بیروژ به شیوهیهکی پراکتیکی له جیهاندا. رۆژنامه ی نیویۆرک تایمز وهک نووسهریکی پرفروش ناوی بردووه. زیاتر له ۱۰۰ کتیبی ئیلهامبهخشی نووسیوه، لهوانه ژنه بیباکانه، دهویرم، سهنگرهکانی عهقل و چهندين کتیبی دیکه.

ههروهها ههزاران فیرکاری دهنگی و فیدیبی ههیه. بهرنامه ی رادیوی ئهو، ژبانی رۆژانه بهختهوه، له سهراوسهری جیهاندا پهخش دهکرت. سیمیناری بهر فراوان لهسهر ئهم بابته ئهنجام دهوات. جۆیس و دهیف مئیهر خاوهنی چوار مندالن و له شاری سانت لویس له ویلایهتی میزوری دهژین.

دوعا پرزگاری

خودا توی خوښدهوئیت و دهیوئیت په یوه نندییه کی شه خسی له گه لندا
هه بیته. نه گهر هینستا عیسا مەسیحت و هک رزگار کهرت قبول نه کردوه،
نیستا ده توانیت نهوه بکه میت. تنهها دلته بوی بکه موه و نه دوعایه دووباره
بکه موه.

«بابه ی ئاسمانی، د هزانم گونا هم له دژی تو کردوه. تکایه
لیم خو شبه و له گونا هه کانم پاکم بکه موه. نیستا ژیانم رادهستی
عیسا ده که م.»

باوکه ئاسمانی، سوپاست ده که م بو نهو لنیوردن و ژیان
هه تاهه تاییه کی پیت به خشی م. یار مه تيم بده بو تو بژیم، به
ناوی عیسا، ئامین.»

کاتیک له دلته موه نه دوعایه بو خودا ده که میت، نهو قبولت
دهکات و پاکت ده کاتوه و له کویلیه تی مردنی روچی
رزگارت دهکات.

ئایهتهکانی خوارموه بخوینهرموه و داوا له خودا بکه قسمت له گههل بکات کاتیک له گهلهیدا دهرۆیت له ژیانى نویتدا.

یوحنا ۳: ۱۶ یه که م قرنتیان ۴-۱۵: ۳

افسیان ۴: ۱ افسسیان ۹-۲: ۸

یه که م یوحنا ۱: ۹ یه که م یوحنا ۴-۱۵: ۱۴

یه که م یوحنا ۵: ۱ یه که م یوحنا ۱۳-۵: ۱۲

دوعا بکه و داواى لى بکه یارمهتیت بدات له دۆزینموى کئیسایهکی بنهمادار به کئیبی پپروز بۆ نموى گهشه بکهیت له پهیوهندیت له گههل مهسیددا خودا همیشه له گهلهئدايه بهرمو نمو ژیانه گهورهیهی که بۆت کۆکردۆتهوه.

« ديارى خدا بۇ خۆت قبول بىكە: » خۆشەويىستى بى مەرج!

ھەموو بىرىك لە ھىز و خۆشەويىستى خدا ئەمرو لىبەردەستتداپە بزانه كە تو تەنھا يەك كەس نىت لەنىو خەلكىكى زوردا خدا خۆشى دەويت وەك ئەوھى تو تاكە كەس بىت لەسەر زەوى. كىشەكە لەوھادايە، وەك زور كەس، رەنگە تو نەتوانىت لىي تىبىگەيت و بىناسىتەو، يان رەنگە بە لۆزىكەكەت قبولت كىر دىت بەلام بە دل ھەستى پى نەكر دىت خۆىندەوھى ئەم كىتتە دەتوانىت ئەو پەيامە بەھىزەت پىشان بەدات كە لەم كىتتە نىلھامبەخشەدا ھاتوھ:

- چۆن خۆشەويىستى خدا لەناو خۆتدا قبول بىكەيت.
- چۆن سەرسام نەبىت بەوھى كە تو بەس باشىت بۇ خدا.
- چۆن دەتوانىت و محىبەكى ناوازەى خۆشەويىستى خۇدات ھەبىت.
- چۆن خدا بەدۆزىتەو تەننەت لە مەتر سىدار تىرەن بارو دۆخەكانى ژيانندا.
- چۆن خۆشەويىستى خدا دەتوانىت بۇ ھەمىشە بىگۆرىت.

لەم كىتتەدا، جۆيس ماير ئەو تىروانىن و ناشكر اكر دنە ھاوبەشە دەكات كە ژيانى خۇى گۆرىو، و كىتتەى پىرۆز و وشەى حىكەت بەكار دەھىننىت بۇ يار مەتيدانى كىر دىوھى دەرگايەك بۇ خۆشەويىستى خدا بۇ تو... بارووناكى خدا بدرەوشىنەو بۇ ژيانت!